

Arrest

**nr. 132 841 van 5 november 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van respectievelijk Libanese en Oekraïense nationaliteit te zijn, op 24 juli 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. RAEYMAKERS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van respectievelijk Libanese en Oekraïense nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 mei 2013 en hebben zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 4 juni 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 22 september 2013 en op 21 februari 2014.

1.3. Op 27 juni 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luidt als volgt:

Ten aanzien van I.J.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Libanese nationaliteit en bent u op 1 oktober 1980 in Ali An Nahri (Beqaa) geboren. U bent een sjiïet van Arabische origine. Na uw secundaire studies in Libanon ging u van 2001 tot 2007 in Kharkov (Oekraïne) informatica studeren. U behaalde daar uw Master diploma en bent er gehuwd met uw echtgenote E.(...) J.(...), een Oekraïens staatsburger (O.V 7.712.254). In 2007 keerde u, samen met uw echtgenote, terug naar Libanon en gingen jullie in Ali An Nahri (Beqaa) wonen. Familieleden en andere Libanezen probeerden uw christelijke echtgenote te overtuigen zich te bekeren tot de islam en een hoofddoek te dragen. U liet haar echter de vrije keuze en zij behield haar eigen geloof en droeg nooit een hoofddoek. Om te vermijden dat de lokale inwoners slecht zouden spreken tegen uw echtgenote, ging ze niet werken. Buitenlandse vrouwen zouden in uw regio als onzedig worden beschouwd. Als ze zou gaan werken, zou dit de zaak alleen maar verergeren. U opende in 2007 een computerwinkel met internetcafé. Hezbollah vroeg u spionageprogramma's te installeren op de computers van het internetcafé zodat ze konden monitoren wat uw cliënten opzochten et cetera. U weigerde dit te doen, toch bleven ze geregeld vragen met hen samen te werken door informatie over uw cliënten te bezorgen. U begon hierdoor meer en meer afkeer te krijgen ten opzichte van Hezbollah, een partij die over alles de controle wilde krijgen. Vanaf 2008 ging u ook werken bij het CET instituut te Zahlé, waar u eerst enkel het onderhoud van computers deed en vanaf 2009 ook les gaf. Vanaf eind 2012, begin 2013 begon u samen met een bevriende zakenman, O.(...) Y.(...), Syrische vluchtelingen, waaronder ook leden van de Syrische oppositie, gratis medisch materiaal en voedsel te bezorgen. Toen ze te weten kwamen dat u een computerwinkel had, bezorgde u hen ook computermateriaal aan inkoopprijs. Op 21 mei 2013 vertrok u 's morgens vroeg naar Beirut voor uw werk. Die dag vielen gewapende leden van Hezbollah uw huis binnen en deden een huiszoeking. Ze vroegen uw echtgenote waar u was en noemden u een verrader en spion. U vernam via uw broer dat Hezbollah u als een verrader zag omdat u contact had met hun vijanden, de Syrische oppositie. U bent niet meer naar huis teruggekeerd, maar vertrok rechtstreeks naar het Noorden van Libanon. 's Avonds kwamen uw echtgenote en uw dochter J.(...) J.(...), een Libanees staatsburger (O.V. 7.712.254) u daar vergezellen. De volgende dag, op 22 mei 2013 verlieten jullie Libanon. Jullie reisden via Syrië en Turkije. Jullie konden niet terug naar Oekraïne wegens het racistische klimaat daar waarvan zowel u als uw echtgenote reeds slachtoffer werden. Jullie kwamen in België aan op 30 mei 2013, waar jullie diezelfde dag asiel aanvroegen. Via uw broer vernam u dat leden en aanhangers van Hezbollah nog steeds naar u op zoek zijn.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (dd. 1/12/'99), de Libanese verblijfsvergunning van uw echtgenote, een individueel uittreksel uit het bevolkingsregister van uzelf en van uw dochter, een uittreksel uit het familieregister, de geboorteakte van uw echtgenote, uw Oekraïense huwelijksakte, uw Libanese huwelijksakte, uw Bachelor en Master diploma informatica en uw puntenlijsten, uw taaldiploma, het diploma van uw echtgenote en haar puntenlijst, de geboorteakte van uw dochter, een attest van het CET instituut waar u werkte, een verklaring van de mukhtar met betrekking tot uw woonst en werkzaamheden en een verklaring van uw broer G.(...) met betrekking tot de inval van Hezbollah bij u thuis. Tevens legt u kopieën voor van uw rijbewijs, het gelijkstellingsattest voor uw diploma's in Libanon, een medisch attest, de identiteitskaart van uw broer G.(...), een foto van uw winkel en enkele artikels over racistische aanslagen in Oekraïne.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk hebt gemaakt.

*Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er bedenkingen rijzen omtrent uw **hulp** aan Syrische oppositieleden. Opmerkelijk is dat u niet weet hoe uw vriend O.(...) Y.(...) met die personen in contact kwam en hier ook niet naar heeft gevraagd. Indien u daadwerkelijk met een goede vriend dergelijke activiteiten ontplooid, is het merkwaardig dat u hier nooit over zou gesproken hebben (CGVS-1 p.17).*

Bovendien moet worden vastgesteld dat uw echtgenote tijdens haar gehoor opmerkelijk weinig informatie kan geven over uw activiteiten. Zo weet zij wel dat hij Syriërs hielp, doch kan, hier twee maal naar gevraagd niet speciëren wie die Syriërs waren. Dit is frappant in het licht van uw verklaringen dat u het Vrij Syrische Leger hielp. Er vervolgens op gewezen dat er momenteel in Syrië een conflict heerst tussen de autoriteiten en de oppositie, geeft ze plots aan dat het de oppositie is die hij helpt en dat hij een tegenstander is van het regime. Welk onderdeel of groepering van de oppositie verduidelijkt ze nog steeds niet (CGVS vrouw I p.17). Dat uw echtgenote intussen niet op de hoogte zou zijn dat u het Vrij Syrisch Leger hielp, doet ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Jullie hebben omwille hiervan immers samen Libanon ontvlucht en samen asiel aangevraagd. Ook al is het volkomen begrijpelijk dat uw echtgenote niet elk detail van uw activiteiten kent, toch kan worden verwacht dat ze op de hoogte is van dergelijke essentiële informatie met betrekking tot jullie asielmotieven. Ditzelfde geldt voor het feit dat uw echtgenote, hoewel ze wel weet dat u via een vriend bij dit soort activiteiten was betrokken geraakt, niet kan zeggen wie die vriend is (CGVS vrouw I p.17).

Vervolgens moet worden vastgesteld dat u niet weet of O.(...) Y.(...) problemen heeft gekend. Bovendien hebt u hier zelfs niet meer naar geïnformeerd (CGVS-1 p.20). Uw klaarblijkelijke gebrek aan interesse omtrent zijn situatie doet ernstige twijfels rijzen over de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Informatie hieromtrent is niet alleen van essentieel belang om uw eigen risico op vervolging correct te kunnen inschatten, er kan ook worden verwacht dat u wilt weten wat het lot van uw vriend is. Bijgevolg kan men verwachten dat u zich hierover zou hebben geïnformeerd.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat er ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de afwikkeling van uw voorgehouden problemen sinds uw vertrek. Tijdens uw eerste gehoor werd immers gevraagd wat er nog gebeurde sinds u Libanon verliet en toen antwoordde u dat er niets speciaals gebeurde, behalve dat iedereen in uw dorp over u begon te spreken, meer bepaald dat u hulp had gestuurd naar de oppositie en dat u hebt deelgenomen aan de dood van hun kinderen. Gevraagd of er verder nog iets gebeurde, geeft u expliciet aan van niet (CGVS-1 p.19). Later beweert u dan via uw broer te hebben vernomen dat u nog wordt gezocht (CGVS I p.20). Dat u dit plots aanhaalt, doet vermoeden dat u uw verklaringen aandikt naar gelang de vragen die worden gesteld. Dit doet twijfels rijzen over de oprechtheid van uw verklaringen. Bovendien moet worden vastgesteld dat u opmerkelijk vaag blijft over de toedracht van de personen die u nog zouden zoeken. Zo weet u niet hoe uw broer dit te weten kwam, noch hebt u hiernaar geïnformeerd. U vermoedt slechts dat u nog gezocht wordt door de Hezbollah omdat u in hun ogen iets misdaan hebt (CGVS-1 p.20). Dat u zich zelfs niet zou informeren naar concrete informatie hieromtrent strookt niet met uw claim een gegronde vrees voor vervolging te koesteren.

Tijdens uw tweede gehoor verklaart u dat Hezbollah via familieleden van u die aan hun kant staan, probeert te weten te komen waar u verblijft. U kunt echter geen namen geven van die familieleden, noch van de leden van Hezbollah die naar u zouden vragen. U beweert verder dat er een doodsbedreiging tegen u zou zijn geuit door lokale burgers, die aanhangers zijn van Hezbollah. U kunt wederom niet zeggen van wie precies deze bedreiging zou zijn uitgegaan, noch wanneer dit gebeurde. Wanneer u gevraagd wordt hoe uw broer dit te weten kwam, antwoordt u vaagweg dat hij veel mensen kent en het dus via bepaalde mensen te weten kwam. Opmerkelijk genoeg haalt u zelfs expliciet aan dat u niet naar details over deze zaken vroeg (CGVS-2 p.2-4). Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten.

Bovendien ondervonden zowel uw ouders als broer en zussen, die nog steeds in Ali An Nahri verbleven, geen problemen (CGVS-1 p.4-5). Dit zijn allerminst aanwijzingen dat u zou worden gevisieerd met het oog op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarnaast kunt u ook geen enkel voorbeeld geven van personen die in Libanon vluchtelingen zouden hebben geholpen en hierdoor gelijkaardige problemen als u zou hebben gekregen (CGVS-1 p.20).

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u **geen objectieve bewijsstukken** kunt voorleggen van de door u ingeroepen vervolging. Het enige wat u in dit verband voorlegt is een door uw broer G.(...) geschreven verklaring met betrekking tot de inval van Hezbollah bij u thuis (CGVS-1 p.12). Dit kan niet als een overtuigend bewijsstuk aanzien worden, daar dit document niet van een officiële instantie afkomstig is. Bovendien heeft het document een duidelijk gesolliciteerd karakter. Bovendien blijkt uit de vertaling van dit document (waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) dat de feiten zeer vaag beschreven worden. Er wordt geen melding gemaakt van wie of welke instantie bij u thuis binnenviel, noch welke dreigementen er werden geuit, noch wordt er iets gezegd over de aanleiding van dit incident. Nochtans stelde hij deze verklaring pas op uw vraag op,

nadat u hier in België was aangekomen. Op dat moment was hij al op de hoogte van het feit dat Hezbollah erachter zat en wist hij ook al waarom ze u zouden viseren (CGVS-1 p.14).

Vervolgens moet worden opgemerkt dat uw echtgenote bijkomende problemen aanhaalde voor haar en jullie dochter in Libanon, meer bepaald omdat zij christen en uw dochter dus de dochter van een christen is. Ze verklaart dat ze onder druk werd gezet om zich te bekeren tot de islam en om een hoofddoek te dragen. Mensen zouden ook aan uw dochter hebben gezegd dat uw echtgenote zou sterven omdat ze geen moslim is. Daarnaast haalde uw echtgenote aan dat ze niet kon werken in Libanon. Echter, uw echtgenote slaagde er in deze niet in een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. De beslissing van uw echtgenote hieromtrent luidt als volgt:

Daarnaast haalt u voor uw persoon, en voor uw dochter bijkomende problemen aan. U zou namelijk door lokale Libanezen en familieleden van uw echtgenoot onder druk zijn gezet om u te **bekeren tot de islam en een hoofddoek te dragen**. Er dient te worden gesteld dat dit geen voldoende ernstige feiten zijn om gewag te maken van vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U beweert dat men u hier reeds probeerde over te halen sinds uw aankomst in Libanon en dat ze hier nooit mee stopten (CGVS-2 p.7-8). U bleef gedurende zes jaar in Libanon, in dezelfde streek, wonen. U ging in die periode ook geregeld naar bijeenkomsten met verschillende sjiiitische vrouwen om uw Arabisch te verbeteren (CGVS-2 p.4). Ook deze vrouwen zouden u hebben aangesproken op het feit dat u geen hoofddoek droeg. Toch bleef u deelnemen aan deze ochtendbijeenkomsten (CGVS-2 p.9).

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u geen concrete bedreigingen aanhaalt, of dat er concrete stappen zijn gezet om u effectief te vervolgen zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Als u gevraagd wordt hoe u precies onder druk werd gezet u te bekeren haalt u aan dat ze u vragen stelden als: "wanneer begin je te bidden, wanneer ga je een hoofddoek dragen?". Vrouwen die een boerka droegen, weigerden u te begroeten. U geeft aan dat u er het vorige jaar al niet meer op was aangesproken om u te bekeren. Het zou al van het jaar voordien dateren (CGVS 2 p.8). Toen ze merkten dat u niet van gedacht veranderde, spraken ze ook uw kind aan op het feit dat u geen moslim bent. Sommige kinderen wilden niet meer met haar spelen omdat ze als iemand zonder religie werd aanzien (CGVS-2 p.6). Ze vroegen uw dochter waarom u niet bad of geen hoofddoek droeg. Ze zeiden haar daarbij dat god u omwille daarvan zou vermoorden en dat god haar later ook zou vermoorden als zij later geen hoofddoek zou dragen (CGVS 2 p.6). Zo dit echt zou gebeurd zijn, het betreft hier namelijk louter blote beweringen, kunnen dergelijke uitspraken, hoewel misschien intimiderend voor een kind, niet worden beschouwd als concrete bedreigingen die doen concluderen dat er in uw hoofde, of in dat van uw dochter, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat. Hierbij aansluitend moet worden aangestipt dat uw echtgenoot heeft verklaard dat uw dochter geen concrete problemen heeft ondervonden in Libanon (CGVS man 2 p.8), waardoor bedenkingen rijzen bij uw claim dat ook uw dochter op een dergelijke manier werd aangesproken. U geeft aan dat u dit in Libanon niet tegen uw echtgenoot had gezegd omdat u schrik had dat hij dan zou gaan uitzoeken wie dit had gezegd (CGVS 2 p.11). Echter, gezien jullie intussen samen Libanon hebben ontvlucht en hier asiel hebben aangevraagd, kan worden verwacht dat u dergelijke problemen intussen met uw echtgenoot zou hebben besproken. Het is dan ook merkwaardig dat uw echtgenoot zonder enige nuancering zou zeggen dat uw dochter geen concrete problemen heeft ondervonden in Libanon.

De bovenstaande conclusie dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat, wordt bevestigd door het feit dat u nergens hulp hebt gezocht voor deze problemen. U hebt uw echtgenoot zelfs niet ingelicht over het feit dat u op die manier onder druk werd gezet (CGVS-2 p.8-9). Bevreemdend is ook te moeten vaststellen dat volgens uw verklaringen in Ali An Nahri nog andere vrouwen zonder hoofddoek rondliepen, maar dat u niet weet of zij problemen ondervonden. U beweert geen band met hen gehad te hebben (CGVS-2 p.10). Een dergelijke laconieke houding doet afbreuk aan de ernst van de door u ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten. Bovendien moet worden vastgesteld dat u opvallend vaag blijft wanneer u wordt gevraagd wie u onder druk zette. U komt niet verder dan te stellen dat het er zodanig veel waren, dat u ze niet kan opsommen. Gevraagd er toch enkele namen kan geven, komt u, na twee keer de vraag gesteld te hebben, niet verder dan één persoon op te geven, namelijk een shaykh die B.(...) D.(...) heet (CGVS 2 p.6-7). Dergelijke vage verklaringen doen in grote mate twijfels rijzen bij waarachtigheid van deze door u aangehaalde feiten.

Ook de vaststelling dat uw echtgenoot aangeeft dat zijn neef ook gehuwd is met een Oekraïense. Zij bekeerde zich evenmin tot de islam, draagt evenmin een hoofddoek en woont nog steeds in hetzelfde dorp. Hij heeft er geen weet van dat zij problemen zou hebben (CGVS man 2 p.7-8). Dit wijst er allerminst op dat u als Oekraïense een gegronde vrees voor vervolging zouden moeten koesteren.

Uw bewering dat u in Libanon niet kon gaan **werken** omdat dan slecht over u zou gepraat worden en hieruit allerlei problemen zouden voortvloeien, kan tevens niet overtuigen (CGVS-2 p.4-5). U gevraagd waaruit u afleidt dat u hierdoor problemen zou ondervinden, terwijl u zelf nooit heeft geprobeerd werk te zoeken in Libanon en geen voorbeelden kunt geven van personen die gelijkaardig werk doen zoals u zou willen doen en die daardoor problemen ondervinden, komt u niet verder dan te stellen dat u dit van horen zeggen hebt. U baseert zich dus louter op vermoedens. Bovendien dient uw bewering dat u niet zou kunnen werken in Libanon omwille van interculturele verschillen te worden gerelativeerd. U haalt immers aan dat u nooit werk gezocht hebt in Libanon. De reden die u hiervoor aanhaalt is niet afdoende. Zo stelt u louter dat u sowieso geen goede job zou kunnen krijgen aangezien u het Arabisch onvoldoende beheerst. U voegt eraan toe dat u niet zou willen gaan poetsen of iets dergelijks (CGVS-2 p.5-6).

Met betrekking tot uw vrees dat uw dochter geen christen zou mogen blijven (CGVS 1 p.21), moet worden opgemerkt dat u deze vrees niet aannemelijk maakt. Zo moet worden opgemerkt dat uw echtgenoot verklaart dat hij er geen probleem mee heeft dat uw dochter als volwassene voor het christendom zou kiezen. Bovendien geeft u geen enkele concrete aanwijzing op dat uw schoonfamilie effectief een bekering tot de islam eist.

U haalt voorts aan dat de Libanese bevolking gewelddadig van aard was, dat ze allemaal met **wapens** rondliepen. U voegde hieraan toe dat u zelf nooit met een wapen werd bedreigd (CGVS-2 p.5). Bijgevolg moet worden gesteld dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

De overige door u voorgelegde **stukken** kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het gaat hier om uw originele identiteitskaart (dd. 1/12/'99), de Libanese verblijfsvergunning van uw echtgenote, het individueel uittreksel uit het bevolkingsregister van uzelf en van uw dochter, het uittreksel uit het familieregister, de geboorteakte van uw echtgenote, uw Oekraïense huwelijksakte, uw Libanese huwelijksakte, uw Bachelor en Master diploma informatica en uw puntenlijsten, uw taaldiploma, het diploma van uw echtgenote en haar puntenlijst, de geboorteakte van uw dochter, een attest van het CET instituut waar u werkte, de verklaring van de mukhtar met betrekking tot uw woonst en werkzaamheden en kopieën van uw rijbewijs, het gelijkstellingsattest voor uw diploma's in Libanon, de identiteitskaart van uw broer G.(...) en een foto van uw winkel. Deze documenten zeggen enkel iets over de identiteit, herkomst, studie en werkzaamheden van u en uw familieleden, dewelke hier sowieso niet ter discussie staan. Het medische attest dat u voorlegt kan niet aanzien worden als een aanwijzing voor de door u aangehaalde feiten. Het betreft hier immers slechts een attest over rode vlekken die u had omwille van stress. De artikels met betrekking tot racistische aanslagen in Oekraïne voegen tevens niets toe aan uw asielrelaas. Immers, de beoordeling van uw nood aan bescherming dient te gebeuren ten aanzien van Libanon, het land waarvan u verklaart de nationaliteit te hebben. De verklaringen die u aflegt met betrekking tot geleden vervolgingen of vrees voor toekomstige vervolgingen in Oekraïne kunnen dus niet in overweging worden genomen.

Bijgevolg moet worden gesteld dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 30 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid van in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten

vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiietische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot moet worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw echtgenote een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van E.J.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Oekraïense nationaliteit en bent u op 24 oktober 1985 in Aleksandria geboren. U bent een orthodox christen. U hebt hoger onderwijs gedaan in de richting hotel. In Oekraïne hebt u een zestal maanden als manager in een winkel en een zestal maanden in een bank gewerkt. Op 10 juni 2005 bent u gehuwd met uw Libanese echtgenoot I.(...) J.(...) (O.V. 7.712.254). Hij verbleef in Oekraïne voor zijn studies. Uw echtgenoot ondervond tijdens zijn studies heel wat problemen omwille van zijn Arabische afkomst. Hij werd zelfs in elkaar geslagen door racisten. Hij moest meermaals vluchten om verder problemen met racisten te ontlopen. Ook u merkte na uw huwelijk dat uw omgeving en zelfs uw vrienden, afstand namen van u en u toonden dat ze niet akkoord gingen met uw huwelijkskeuze. Wanneer de studies van uw echtgenoot afgelopen waren in 2007, vertrok u samen met uw echtgenoot naar Libanon. Jullie gingen in Ali An Nahri (Beqaa) wonen. Uw echtgenoot keerde nooit meer terug naar Oekraïne, en wilt dit omwille van de problemen betreffende vreemdelingenhaat ook nooit meer doen. U ging nog wel enkele keren terug naar Oekraïne om uw familie te bezoeken. U beviel ook van uw dochter J.(...) J.(...) in Oekraïne, waarna u weer terugkeerde naar Libanon. Uw dochter heeft de Libanese nationaliteit. Familieleden en andere Libanezen probeerden u te overtuigen u te bekeren naar de islam en een hoofddoek te dragen. Uw echtgenoot liet u de vrije keuze. U behield uw eigen geloof en droeg nooit een hoofddoek. Hierdoor beschouwden de lokale Libanezen u als onzedig. Om te vermijden dat ze nog meer slecht zouden spreken over u, bent u niet gaan werken. Als u dit wel zou doen, zou u de situatie alleen maar verergeren. Bovendien sprak u niet voldoende Arabisch om een goede job te vinden. U wilde niet gaan poetsen en dit hoefde ook niet aangezien uw echtgenoot voldoende verdiende om in jullie levensonderhoud te voorzien. Op 21 mei 2013 's morgens kwamen zes onbekende mannen bij u thuis langs. De mannen behoorden tot Hezbollah en waren op zoek naar uw echtgenoot. Uw huis werd doorzocht. Deze mannen wilden uw echtgenoot meenemen om hem te ondervragen over zijn activiteiten. Als hij zou meegenomen worden door deze mannen, zou hij nooit meer terugkomen. Hezbollah was op zoek naar uw echtgenoot omwille van activiteiten die hij ondernam om Syriërs in Syrië te helpen. Hij bezorgde hen voedsel en geneesmiddelen. Deze Syriërs streden tegen het huidige regime in Syrië. Hezbollah steunt echter het huidige regime in Syrië. Op het moment van de inval was uw echtgenoot voor zijn werk in Beirut. Na de huiszoeking werden u en uw huis in de gaten gehouden. Dezelfde dag, in de namiddag, kwam uw schoonbroer naar u en liet u weten dat u diezelfde avond zou vertrekken naar uw echtgenoot. U vertrok samen met uw echtgenoot en

dochter uit Libanon op 22 mei 2013. Jullie reisden via Syrië en Turkije. Op 30 mei 2013 kwamen jullie in België aan, waar jullie diezelfde dag asiel aanvroegen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw Libanese verblijfsvergunning, een individueel uittreksel uit het bevolkingsregister van uw dochter in Libanon, een uittreksel uit het famileregister, uw geboorteakte, uw Oekraïense huwelijksakte, uw Libanese huwelijksakte, uw diploma en puntenlijst en de Oekraïense geboorteakte van uw dochter. Tevens legt u kopieën voor van enkele artikels over racistische aanslagen in Oekraïne en het doopsbewijs van uw dochter op een usb-stick.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

U beschikt over de Oekraïense nationaliteit en bent gehuwd met een Arabische Libanees, waarmee u samen een dochter hebt. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van vreemdelingen door het verregaande racisme in Oekraïne en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van Oekraïne omwille van uw gemengde huwelijk en uw daaruit geboren kind dat tevens problemen zou kunnen ondervinden in Oekraïne omwille van haar Arabische origine.

Nadat u met uw echtgenoot in 2007 naar Libanon verhuisde, verbleef u daar tot 22 mei 2013 in Ali An Nahri (Beqaa). U hebt niet gewerkt in Libanon, uw echtgenoot onderhield het gezin. Jullie hadden het financieel goed (CGVS-2 p.5).

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan Libanon voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u als Oekraïens staatsburger bescherming geniet in Libanon. U legt immers uw Libanese verblijfsvergunning voor. Dit is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd blijkt dat een buitenlandse vrouw die getrouwd is met een Libanees eveneens een aanvraag tot naturalisatie kan doen op basis van haar huwelijk.

Met betrekking tot uw verklaringen omtrent de aanleiding van uw vertrek uit Libanon dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat dit vertrek zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalt dezelfde vluchtaanleiding aan als uw echtgenoot I.(...) J.(...) (O.V. 7.712.254). In zijn hoofde werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus genomen daar diende te worden geconcludeerd dat hij er niet in was geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

De beslissing van uw echtgenoot met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus luidt als volgt:

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk hebt gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er bedenkingen rijzen omtrent uw **hulp** aan Syrische oppositieleiden. Opmerkelijk is dat u niet weet hoe uw vriend O.(...) Y.(...) met die personen in contact kwam en hier ook niet naar heeft gevraagd. Indien u daadwerkelijk met een goede vriend dergelijke activiteiten ontplooid, is het merkwaardig dat u hier nooit over zou gesproken hebben (CGVS-1 p.17).

Bovendien moet worden vastgesteld dat uw echtgenote tijdens haar gehoor opmerkelijk weinig informatie kan geven over uw activiteiten. Zo weet zij wel dat hij Syriërs hielp, doch kan, hier twee maal naar gevraagd niet specificeren wie die Syriërs waren. Dit is frappant in het licht van uw verklaringen dat u het Vrij Syrische Leger hielp. Er vervolgens op gewezen dat er momenteel in Syrië een conflict heerst tussen de autoriteiten en de oppositie, geeft ze plots aan dat het de oppositie is die hij helpt en dat hij een tegenstander is van het regime. Welk onderdeel of groepering van de oppositie verduidelijkt ze nog steeds niet (CGVS vrouw I p.17). Dat uw echtgenote intussen niet op de hoogte zou zijn dat u het Vrij Syrisch Leger hielp, doet ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Jullie hebben omwille hiervan immers samen Libanon ontvlucht en samen asiel aangevraagd. Ook al is het volkomen begrijpelijk dat uw echtgenote niet elk detail van uw activiteiten kent, toch kan worden verwacht dat ze op de hoogte is van dergelijke essentiële informatie met

betrekking tot jullie asielmotieven. Ditzelfde geldt voor het feit dat uw echtgenote, hoewel ze wel weet dat u via een vriend bij dit soort activiteiten was betrokken geraakt, niet kan zeggen wie die vriend is (CGVS vrouw I p.17).

Vervolgens moet worden vastgesteld dat u niet weet of O.(...) Y.(...) problemen heeft gekend. Bovendien hebt u hier zelfs niet meer naar geïnformeerd (CGVS-1 p.20). Uw klaarblijkelijke gebrek aan interesse omtrent zijn situatie doet ernstige twijfels rijzen over de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Informatie hieromtrent is niet alleen van essentieel belang om uw eigen risico op vervolging correct te kunnen inschatten, er kan ook worden verwacht dat u wilt weten wat het lot van uw vriend is. Bijgevolg kan men verwachten dat u zich hierover zou hebben geïnformeerd.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat er ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de afwikkeling van uw voorgehouden problemen sinds uw vertrek. Tijdens uw eerste gehoor werd immers gevraagd wat er nog gebeurde sinds u Libanon verliet en toen antwoordde u dat er niets speciaals gebeurde, behalve dat iedereen in uw dorp over u begon te spreken, meer bepaald dat u hulp had gestuurd naar de oppositie en dat u hebt deelgenomen aan de dood van hun kinderen. Gevraagd of er verder nog iets gebeurde, geeft u expliciet aan van niet (CGVS-1 p.19). Later beweert u dan via uw broer te hebben vernomen dat u nog wordt gezocht (CGVS I p.20). Dat u dit plots aanhaalt, doet vermoeden dat u uw verklaringen aandikt naar gelang de vragen die worden gesteld. Dit doet twijfels rijzen over de oprechtheid van uw verklaringen. Bovendien moet worden vastgesteld dat u opmerkelijk vaag blijft over de toedracht van de personen die u nog zouden zoeken. Zo weet u niet hoe uw broer dit te weten kwam, noch hebt u hiernaar geïnformeerd. U vermoedt slechts dat u nog gezocht wordt door de Hezbollah omdat u in hun ogen iets misdaan hebt (CGVS-1 p.20). Dat u zich zelfs niet zou informeren naar concrete informatie hieromtrent strookt niet met uw claim een gegronde vrees voor vervolging te koesteren.

Tijdens uw tweede gehoor verklaart u dat Hezbollah via familieleden van u die aan hun kant staan, probeert te weten te komen waar u verblijft. U kunt echter geen namen geven van die familieleden, noch van de leden van Hezbollah die naar u zouden vragen. U beweert verder dat er een doodsbedreiging tegen u zou zijn geuit door lokale burgers, die aanhangers zijn van Hezbollah. U kunt wederom niet zeggen van wie precies deze bedreiging zou zijn uitgegaan, noch wanneer dit gebeurde. Wanneer u gevraagd wordt hoe uw broer dit te weten kwam, antwoordt u vaagweg dat hij veel mensen kent en het dus via bepaalde mensen te weten kwam. Opmerkelijk genoeg haalt u zelfs expliciet aan dat u niet naar details over deze zaken vroeg (CGVS-2 p.2-4). Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten.

Bovendien ondervonden zowel uw ouders als broer en zussen, die nog steeds in Ali An Nahri verbleven, geen problemen (CGVS-1 p.4-5). Dit zijn allerminst aanwijzingen dat u zou worden gevisieerd met het oog op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarnaast kunt u ook geen enkel voorbeeld geven van personen die in Libanon vluchtelingen zouden hebben geholpen en hierdoor gelijkaardige problemen als u zou hebben gekregen (CGVS-1 p.20).

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u **geen objectieve bewijsstukken** kunt voorleggen van de door u ingeroepen vervolging. Het enige wat u in dit verband voorlegt is een door uw broer G.(...) geschreven verklaring met betrekking tot de inval van Hezbollah bij u thuis (CGVS-1 p.12). Dit kan niet als een overtuigend bewijsstuk aanzien worden, daar dit document niet van een officiële instantie afkomstig is. Bovendien heeft het document een duidelijk gesolliciteerd karakter. Bovendien blijkt uit de vertaling van dit document (waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) dat de feiten zeer vaag beschreven worden. Er wordt geen melding gemaakt van wie of welke instantie bij u thuis binnenviel, noch welke dreigementen er werden geuit, noch wordt er iets gezegd over de aanleiding van dit incident. Nochtans stelde hij deze verklaring pas op uw vraag op, nadat u hier in België was aangekomen. Op dat moment was hij al op de hoogte van het feit dat Hezbollah erachter zat en wist hij ook al waarom ze u zouden viseren (CGVS-1 p.14).

Daarnaast haalt u voor uw persoon, en voor uw dochter bijkomende problemen aan. U zou namelijk door lokale Libanezen en familieleden van uw echtgenoot onder druk zijn gezet om u te **bekeren tot de islam en een hoofddoek te dragen**. Er dient te worden gesteld dat dit geen voldoende ernstige feiten zijn om gewag te maken van vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U beweert dat men u hier reeds probeerde over te halen sinds uw aankomst in Libanon en dat ze hier nooit mee stopten (CGVS-2 p.7-8). U bleef gedurende zes jaar in Libanon, in dezelfde streek, wonen. U ging in die periode ook geregeld naar bijeenkomsten met verschillende sjiitische vrouwen om uw Arabisch te verbeteren (CGVS-2 p.4). Ook deze vrouwen zouden u hebben aangesproken op het feit dat u geen hoofddoek droeg. Toch bleef u deelnemen aan deze ochtendbijeenkomsten (CGVS-2 p.9).

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u geen concrete bedreigingen aanhaalt, of dat er concrete stappen zijn gezet om u effectief te vervolgen zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Als u gevraagd wordt hoe u precies onder druk werd gezet u te bekeren haalt u aan dat ze u vragen stelden als: "wanneer begin je te bidden, wanneer ga je een hoofddoek dragen?". Vrouwen die een boerka droegen, weigerden u te begroeten. U geeft aan dat u er het vorige jaar al niet meer op was aangesproken om u te bekeren. Het zou al van het jaar voordien dateren (CGVS 2 p.8). Toen ze merkten dat u niet van gedacht veranderde, spraken ze ook uw kind aan op het feit dat u geen moslim bent. Sommige kinderen wilden niet meer met haar spelen omdat ze als iemand zonder religie werd aanzien (CGVS-2 p.6). Ze vroegen uw dochter waarom u niet bad of geen hoofddoek droeg. Ze zeiden haar daarbij dat god u omwille daarvan zou vermoorden en dat god haar later ook zou vermoorden als zij later geen hoofddoek zou dragen (CGVS 2 p.6). Zo dit echt zou gebeurd zijn, het betreft hier namelijk louter blote beweringen, kunnen dergelijke uitspraken, hoewel misschien intimiderend voor een kind, niet worden beschouwd als concrete bedreigingen die doen concluderen dat er in uw hoofde, of in dat van uw dochter, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat. Hierbij aansluitend moet worden aangestipt dat uw echtgenoot heeft verklaard dat uw dochter geen concrete problemen heeft ondervonden in Libanon (CGVS man 2 p.8), waardoor bedenkingen rijzen bij uw claim dat ook uw dochter op een dergelijke manier werd aangesproken. U geeft aan dat u dit in Libanon niet tegen uw echtgenoot had gezegd omdat u schrik had dat hij dan zou gaan uitzoeken wie dit had gezegd (CGVS 2 p.11). Echter, gezien jullie intussen samen Libanon hebben ontvlucht en hier asiel hebben aangevraagd, kan worden verwacht dat u dergelijke problemen intussen met uw echtgenoot zou hebben besproken. Het is dan ook merkwaardig dat uw echtgenoot zonder enige nuancering zou zeggen dat uw dochter geen concrete problemen heeft ondervonden in Libanon.

De bovenstaande conclusie dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat, wordt bevestigd door het feit dat u nergens hulp hebt gezocht voor deze problemen. U hebt uw echtgenoot zelfs niet ingelicht over het feit dat u op die manier onder druk werd gezet (CGVS-2 p.8-9). Bevreemdend is ook te moeten vaststellen dat volgens uw verklaringen in Ali An Nahri nog andere vrouwen zonder hoofddoek rondliepen, maar dat u niet weet of zij problemen ondervonden. U beweert geen band met hen gehad te hebben (CGVS-2 p.10). Een dergelijke laconieke houding doet afbreuk aan de ernst van de door u ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten. Bovendien moet worden vastgesteld dat u opvallend vaag blijft wanneer u wordt gevraagd wie u onder druk zette. U komt niet verder dan te stellen dat het er zodanig veel waren, dat u ze niet kan opsommen. Gevraagd er toch enkele namen kan geven, komt u, na twee keer de vraag gesteld te hebben, niet verder dan één persoon op te geven, namelijk een shaykh die B.(...) D.(...) heet (CGVS 2 p.6-7). Dergelijke vage verklaringen doen in grote mate twijfels rijzen bij waarachtigheid van deze door u aangehaalde feiten.

Ook de vaststelling dat uw echtgenoot aangeeft dat zijn neef ook gehuwd is met een Oekraïense. Zij bekeerde zich evenmin tot de islam, draagt evenmin een hoofddoek en woont nog steeds in hetzelfde dorp. Hij heeft er geen weet van dat zij problemen zou hebben (CGVS man 2 p.7-8). Dit wijst er allerminst op dat u als Oekraïense een gegronde vrees voor vervolging zouden moeten koesteren.

Uw bewering dat u in Libanon niet kon gaan **werken** omdat dan slecht over u zou gepraat worden en hieruit allerlei problemen zouden voortvloeien, kan tevens niet overtuigen (CGVS-2 p.4-5). U gevraagd waaruit u afleidt dat u hierdoor problemen zou ondervinden, terwijl u zelf nooit heeft geprobeerd werk te zoeken in Libanon en geen voorbeelden kunt geven van personen die gelijkaardig werk doen zoals u zou willen doen en die daardoor problemen ondervinden, komt u niet verder dan te stellen dat u dit van horen zeggen hebt. U baseert zich dus louter op vermoedens. Bovendien dient uw bewering dat u niet zou kunnen werken in Libanon omwille van interculturele verschillen te worden gerelativeerd. U haalt immers aan dat u nooit werk gezocht hebt in Libanon. De reden die u hiervoor aanhaalt is niet afdoende. Zo stelt u louter dat u sowieso geen goede job zou kunnen krijgen aangezien u het Arabisch onvoldoende beheerst. U voegt eraan toe dat u niet zou willen gaan poetsen of iets dergelijks (CGVS-2 p.5-6).

Met betrekking tot uw vrees dat uw dochter geen christen zou mogen blijven (CGVS 1 p.21), moet worden opgemerkt dat u deze vrees niet aannemelijk maakt. Zo moet worden opgemerkt dat uw echtgenoot verklaart dat hij er geen probleem mee heeft dat uw dochter als volwassene voor het christendom zou kiezen. Bovendien geeft u geen enkele concrete aanwijzing op dat uw schoonfamilie effectief een bekering tot de islam eist.

U haalt voorts aan dat de Libanese bevolking gewelddadig van aard was, dat ze allemaal met **wapens** rondliepen. U voegde hieraan toe dat u zelf nooit met een wapen werd bedreigd (CGVS-2 p.5).

Bijgevolg moet worden gesteld dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 30 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid van in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in Libanon geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer daar uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Oekraïners in Libanon geen risico lopen om naar Oekraïne te worden gedeporteerd.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Oekraïners naar Libanon die er eerder een verblijfsvergunning hadden, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat u met uw Oekraïens paspoort kunt terugkeren naar Libanon nadat u hier bij de Libanese ambassade een visum aanvraagt voor Libanon. Hiervoor dient u een kopie voor te leggen van uw eerdere verblijfsdocument en eventueel van uw huwelijksakte. Dit kan geen probleem zijn, aangezien u deze documenten tijdens uw asielprocedure neerlegde.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een Oekraïens paspoort beschikte. U vermoedt echter dat dit in beslag zou zijn genomen tijdens een huiszoeking in Libanon (CGVS-2 p.2-3). Uit informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat het Oekraïense consulaat een internationaal paspoort uitreikt aan personen die een geldige verblijfsvergunning hebben in het land van aanvraag. U

bent dus in staat gedurende de periode van uw asielprocedure een nieuw internationaal paspoort aan te vragen bij het Oekraïense consulaat.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een Oekraïens paspoort kunt beschikken, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal naar Libanon te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kunt terugreizen naar Libanon waar u uw verblijfsrecht opnieuw kunt opnemen.

Wat betreft de door u neergelegde **documenten**, dient te worden opgemerkt dat deze bovenstaande appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw Libanese verblijfsvergunning, een individueel uittreksel uit het bevolkingsregister van uw dochter in Libanon, een uittreksel uit het famileregister, uw geboorteakte, uw Oekraïense huwelijksakte, uw Libanese huwelijksakte, uw het diploma en puntenlijst, de Oekraïense geboorteakte van uw dochter en de kopie van het doopsbewijs van uw dochter. Deze documenten zeggen enkel iets over de identiteit en herkomst van u en uw gezinsleden. De kopieën van de artikels over de racistische aanslagen in Oekraïne voegen tevens niets toe aan uw relaas, aangezien uw asielaanvraag beoordeeld wordt ten opzichte van Libanon.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Libanese autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Libanese grondgebied. Gezien Libanon in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, hebt u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Tot slot moet worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

u niet mag worden teruggeleid naar Oekraïne doch wel kunt worden teruggeleid naar Libanon”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voeren verzoekers aan dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissingen niet deugdelijk zijn aangezien ze niet getuigen van een zorgvuldige afweging van de betrokken belangen en in sommige gevallen feitelijk onjuist zijn en dienvolgens de bestreden beslissingen niet kunnen dragen. Verder blijkt volgens verzoekers uit de gebrekkige motivering van de bestreden beslissingen dat deze beslissingen niet voldoende zorgvuldig werden voorbereid. Vervolgens ondernemen zij een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), poneren verzoekers dat zij voldoen aan de criteria om als vluchteling te worden erkend in de zin van de vluchtelingenconventie. Het door hen geschetste feitenrelaas, de inhoud van hun interviews en de argumentatie in het verzoekschrift tonen volgens verzoekers voldoende aan dat de gezinsleden zich bij een eventuele (gedwongen) terugkeer wel degelijk opnieuw en onmiddellijk zullen blootstellen aan frequente en zwaarwichtige daden van fysisch en psychisch geweld. Bovendien stelt er zich in het land van herkomst een acuut gevaar voor het leven van verzoeker omwille van zijn voorgaande materiële hulpverlening aan de Syrische bevolking/oppositie in het buurland van Libanon.

Verzoekers vervolgen dat er minstens zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat wanneer zij samen met hun kind terugkeren naar Libanon, zij een reëel risico lopen op onmenselijke of vernederende behandeling. Uit de uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt immers dat zij de bescherming van de overheid onder het Hezbollah-regime niet effectief kunnen inroepen, aldus verzoekers, die voorts verwijzen naar de informatie gevoegd aan het administratief dossier en het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde reisadvies waaruit zij besluiten dat hen de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend daar hieruit blijkt dat het (sektarisch) geweld zich onder meer situeert in de Beeka-vallei, vanwaar zij afkomstig zijn. Verzoekers voegen hier aan toe dat

verzoeker bij een eventuele terugkeer hoe dan ook zal worden beschouwd als een, minstens onrechtstreeks, lid van de "strijdende partijen", gelet op zijn voorgaanden met betrekking tot zijn heimelijke materiële bijstand aan de Syrische oppositie en zijn steeds meer uitgesproken – en aldus ook snel verspreide – afwijkende mening ten aanzien van de heersende (lokale en nationale) gezaghebbers. Het willekeurig geweld zal volgens verzoekers ten aanzien van zijn persoon en/of zijn gezin dan ook veel hoger zijn dan het Commissariaat-generaal in haar interpretatie van het onderzoeksrapport doet uitschijnen.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een uitprint van recente nieuwsberichten op de Hezbollah-website met betrekking tot overlijdens van Hezbollah-strijders uit Ali Al Nahri, bekend aan verzoekers familie, een verklaring van verzoekers broer dd. 18 juli 2014 betreffende de actuele zoektocht door Hezbollah-aanhangers naar informatie betreffende verzoeker (+ DHL-verzendbewijs), soortgelijke foto's zoals zich bevonden op verzoekers computer die in beslag werd genomen door Hezbollah-aanhangers tijdens de huiszoeking van 5 mei 2014 en het reisadvies Libanon van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking van 14 juli 2014.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissingen wordt verzoekers hun asielaanvraag geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde hulp aan Syrische oppositieleden daar (1) verzoeker niet weet hoe zijn vriend O.Y. met deze personen in contact kwam en hij hier ook niet naar heeft gevraagd, (2) verzoekster opmerkelijk weinig informatie kan geven over de activiteiten van verzoeker, (3) verzoeker onwetend is over het lot van O.Y. en hij hiernaar zelfs niet heeft geïnformeerd, (4) geen geloof kan gehecht worden aan de afwikkeling van de aangehaalde problemen sinds hun vertrek gelet op verzoekers incoherente en vage verklaringen en zijn gebrek aan interesse dienaangaande, (5) het feit dat verzoekers ouders, zijn broer en zijn zussen geen problemen ondervonden allerminst aanwijzingen zijn dat hij zou worden gevisieerd met het oog op vervolging zoals bepaald in de vluchtelingenconventie en (6) geen objectieve bewijsstukken worden voorgelegd van de door hem ingeroepen vervolging door Hezbollah, (ii) de door verzoekster aangehaalde bijkomende problemen – zij zou onder druk zijn gezet om zich te bekeren tot de Islam en een hoofddoek te dragen, zij zou in Libanon niet hebben kunnen werken omdat er dan slecht over haar zou gepraat worden en hieruit allerlei problemen zouden voortvloeien, zij vreest dat haar dochter geen christen zou mogen blijven en zij haalt aan dat de Libanese bevolking gewelddadig van aard is en ze allemaal met wapens rondliepen – evenmin getuigen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, (iii) de door hen voorgelegde documenten de appreciatie van hun asielaanvraag niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals omstandig wordt uiteengezet en (iv) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties gekenmerkt worden dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 juni 2014, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking

kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.3. In de mate verzoekers nog aanhalen dat de bestreden beslissingen niet getuigen van een zorgvuldige afweging van de betrokken belangen, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland resorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratieve bevoegdheid. De commissaris-generaal alsook de Raad zou zijn bevoegdheid dan ook te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in deze verdragsbepaling of voornoemde artikels van de vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire bescherming toekennen omdat de gevolgen van een weigering voor hem buiten verhouding zouden zijn tot het voordeel ervan voor de gemeenschap.

2.5. Vooreerst stelt de Raad vast dat in voorliggend verzoekschrift geen verweer wordt gevoegd tegen de overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze ten aanzien van verzoekster stelt als volgt: *“U beschikt over de Oekraïense nationaliteit en bent gehuwd met een Arabische Libanees, waarmee u samen een dochter hebt. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van vreemdelingen door het verregaande racisme in Oekraïne en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van Oekraïne omwille van uw gemengde huwelijk en uw daaruit geboren kind dat tevens problemen zou kunnen ondervinden in Oekraïne omwille van haar Arabische origine.*

Nadat u met uw echtgenoot in 2007 naar Libanon verhuisde, verbleef u daar tot 22 mei 2013 in Ali An Nahri (Beqaa). U hebt niet gewerkt in Libanon, uw echtgenoot onderhield het gezin. Jullie hadden het financieel goed (CGVS-2 p.5).

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan Libanon voor u worden beschouwd als ‘eerste land van asiel’.

Uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u als Oekraïens staatsburger bescherming geniet in Libanon. U legt immers uw Libanese verblijfsvergunning voor. Dit is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd blijkt dat een buitenlandse vrouw die getrouwd is met een Libanees eveneens een aanvraag tot naturalisatie kan doen op basis van haar huwelijk.”

Er wordt derhalve niet betwist dat ook de asielaanvraag van verzoekster, die beschikt over de Oekraïense nationaliteit, overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet ten aanzien van Libanon dient te worden beoordeeld.

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers er niet in slagen aannemelijk te maken dat hun vertrek uit Libanon is ingegeven door een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.6.1. Zo kan vooreerst geen geloof worden gehecht aan de voorgehouden problemen met Hezbollah omwille van verzoekers vermeende hulp aan Syrische oppositieleden.

2.6.1.1. Waar verzoeker in de bestreden beslissingen een gebrekkige kennis over de contacten van O.Y. wordt verweten, betogen verzoekers dat dergelijke vaststellingen niet toelaten de geloofwaardigheid van hun vluchtaanleiding aan te tasten. Gelet op de context van enerzijds een gestage groei van verzoekers handelsrelatie tot de bewuste medewerking aan de hulpverlening en anderzijds de verborgen, angstige alsook stilzwijgende context die daar – noodgedwongen – typerend voor is, is het volgens verzoekers helemaal niet verwonderlijk dat niet alle details en voorafgaande contacten van O.Y. door verzoeker werden doorgesproken met deze laatste. Verzoeker wenste op basis van zijn eigen motivatie finaal enkel zijn heimelijke steun aan deze activiteiten te verlenen en zodoende

mee te werken op verzoek en aansturen van O.Y.. Hij kende wel degelijk, in de mate dat dit noodzakelijk was voor de logistieke overdracht van de genoemde goederen, de lokale leveranciers, de plaats van afspraak te Mejdal Anjar en de roepnamen van de contactpersonen. Waar het Commissariaat-generaal suggereert dat O.Y. een boezemvriend van verzoeker is waarmee hij opereerde, klopt dit niet met de werkelijkheid, noch werd dit zo door verzoeker vermeld tijdens zijn interviews. O.Y. was niet meer noch minder dan een handelspartner die naar verloop van tijd inderdaad noodzakelijk en nuttig was om het opzet van verzoeker uit te voeren.

Met dergelijk betoog slagen verzoekers er allerminst in te overtuigen. Ongeacht de relatie die verzoeker met O.Y. had – louter een handelsrelatie dan wel tevens een vriendschappelijke relatie – kan het in de door verzoeker geschetste context niet geloofwaardig worden geacht dat hij niet op de hoogte is van de manier waarop O.Y. in contact kwam met de leden van de Syrische oppositie en hij hierover zelfs geen vragen heeft gesteld. Gelet op de mogelijke risico's die verbonden waren aan de activiteiten die verzoeker samen met O.Y. ontplooidde, kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker zich vooraf uitgebreid bij O.Y. zou geïnformeerd hebben rond de verschillende aspecten van de contacten die hij had met de Syrische oppositie alvorens zich te wagen aan risicovolle activiteiten zoals het leveren van hulp aan de Syrische oppositie. Dat verzoeker zijn eigen redenen had om mee te werken aan deze activiteiten, doet niets af aan deze overwegingen en kan zijn gebrekkige kennis in dit verband dan ook niet toedekken. Verzoekers onwetendheid dienaangaande vormt een eerste indicatie van de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden steun aan de Syrische oppositie en van de beweerde problemen met Hezbollah ten gevolge hiervan.

2.6.1.2. Ook van verzoekster kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij meer informatie zou kunnen verschaffen over de activiteiten van haar echtgenoot die aan de basis zouden liggen van de problemen waardoor zij genoodzaakt waren Libanon te verlaten.

Verzoekers voeren aan dat verzoekster wel degelijk op de hoogte was van de hulp van haar man aan de Syrische oppositie, als tegenstander van het regime. Zij menen dat haar niet mag worden verweten dat zij geen duidelijke groepering kon noemen aangezien de ongelofelijke complexiteit van de sektarische gezagsverhoudingen en de interne lokale polarisatie (laat staan de evolutie ervan) zelfs moeilijk overzichtelijk te beschrijven is in het onderzoeksverslag dat door het Commissariaat-generaal werd gevoegd aan het administratief dossier. In de heimelijke en gevaarlijke context waarbinnen verzoeker fungeerde, is het volgens verzoekers niet meer dan normaal dat men zijn echtgenote globaal inlicht, doch weinig details of toelichting meedeelt. Het is immers veiliger om zo min mogelijk te weten. Zij wijzen erop dat ook verzoeker zelf pas na een tijd vernam dat de Syrische contactpersonen lid zouden zijn van de matige oppositiegroepering genaamd FSA. Verzoekster had vertrouwen in haar echtgenoot en stelde dan ook geen bijkomende vragen. Daarenboven gaat het Commissariaat-generaal hier volledig voorbij aan de kenmerken van de Arabische cultuur, waarin het heel normaal is dat een man geen permanente uitgebreide communicatie voert met zijn echtgenote over al zijn handelingen, laat staan met betrekking tot dergelijk gevoelige activiteiten, aldus verzoekers, die van oordeel zijn dat verzoeksters beperkte kennis dan ook geenszins afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun asielaanvraag.

Opnieuw slagen verzoekers er niet in de Raad te overtuigen. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat de vragen die aan verzoekster gesteld werden over verzoekers activiteiten geenszins complex te noemen zijn. Verzoekster werd enkel gevraagd te preciseren wie de Syriërs waren die door haar echtgenoot werden geholpen, waarop zij aanvankelijk geen antwoord kon geven. Zij kon zelfs niet duiden of het om voor- dan wel tegenstanders van het regime ging: *“(...) Hij ging naar Syriërs. Hij bracht hen rijst en verkocht rijst en hij bracht ook voedsel goederen naar die mensen en geneesmiddelen. Ik weet niet zo zeker wat hij met de Syriërs daar deed. Omdat het over een bijkomende activiteit ging, wist ik het niet zo zeker. (...) Welke Syriërs zijn het dan? Geen idee (...) Waarom deed hij dit? Omdat hij medelijden had met die mensen. Hij steunde hen. Wie of welke groep van Syrische mensen hielp uw man? Ik zou het niet weten. Ik heb geen idee. (...)”* (administratief dossier, stuk 15, p. 16-17). Pas wanneer verzoekster erop werd gewezen dat er in Syrië momenteel een conflict heerst tussen de autoriteiten en de oppositie, gaf zij plots aan dat verzoeker een tegenstander is van het regime en dat hij de oppositie hielp (administratief dossier, stuk 15, p. 17). Zij kon hierbij evenwel nog steeds niet verduidelijken dat het om het Vrij Syrische Leger ging. Hoewel kan worden aangenomen dat verzoekster in Libanon niet volledig op de hoogte was van de activiteiten van verzoeker, kan wel in redelijkheid worden verwacht dat zij minstens zou kunnen duiden welke Syriërs haar echtgenoot precies hielp. Bovendien acht de Raad het allerminst aannemelijk dat verzoeker zijn echtgenote na hun vlucht niet uitgebreid zou hebben ingelicht over de oorzaak van zijn problemen. Hun vlucht uit Libanon is immers

een ingrijpende gebeurtenis met een enorme impact op hun verdere leven zodat redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoekster verduidelijking vraagt en dat verzoeker zijn echtgenote op omstandige wijze inlicht over de oorzaak van hun vlucht. Het in het verzoekschrift opgeworpen cultureel argument, vermag geen afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen. Culturele gewoontes wegen immers niet op tegen de enorme impact van de drastische beslissing om Libanon definitief te verlaten. Dat verzoeker zijn echtgenote niet in kennis zou hebben gesteld van de oorzaak van zijn problemen, kan dan ook niet in redelijkheid worden aangenomen. Verzoeksters nagenoeg volstreekte onwetendheid in dit verband doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun vluchtmotieven.

2.6.1.3. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissingen, zetten voorts verzoekers uitermate vage verklaringen omtrent de gebeurtenissen na zijn vertrek uit Libanon zijn geloofwaardigheid verder op de helling.

Verzoekers menen dat de verklaringen van verzoeker met betrekking tot de afwikkeling van hun voorgehouden problemen sinds hun vertrek niet tegenstrijdig zijn, noch een aandikking vormen. Zij laten gelden dat uit contacten met verzoekers broer blijkt dat men hem nog steeds actief tracht op te sporen. Verzoekers verwijzen onder meer naar de verklaring, geofficialiseerd door een lokale ambtenaar, die door verzoekers broer werd opgesteld op 18 juli 2014 met betrekking tot een bedreiging daterende van 5 mei 2014, i.e. drie maanden na het laatste interview en twee maanden voor de bestreden beslissingen. Gelet op de korte termijn waarop het originele exemplaar in België werd ontvangen (23 juli 2014), kon geen Nederlandstalige vertaling door een beëdigd vertaler meer worden toegevoegd aan onderhavig verzoekschrift, doch verzoekers geven zelf een vrije vertaling van het document in kwestie, waaruit moet blijken dat het Hezbollah-regime nog steeds en zeer recent het gezin van verzoeker viseert alsook zonder wettelijke grondslag een huiszoeking en inbeslagname uitvoerde. Daarbij werd de computer van verzoeker teruggevonden waaruit de Hezbollah-aanhangers op basis van foto's menen te kunnen afleiden dat de vader van verzoekster contacten heeft met het Amerikaanse leger, reden waarom men haar verkeerdelijk bestempelt als spionne voor Amerika en Israël, de grote vijanden van het regime. Verzoekers verduidelijken dat verzoeksters vader een tweetal jaar geleden werkzaam was als helikoptermecanicien op verschillende vliegtuigbasissen in Afghanistan. Hij was er werkzaam als arbeider voor een Oekraïens helikopterbedrijf dat technische ondersteuning bood aan het Amerikaanse leger voor helikopteronderhoud. Foto's van deze activiteit (soortgelijke foto's worden toegevoegd aan het verzoekschrift) werden door hem gezonden aan zijn dochter te Libanon en bevonden zich aldus op de computer van verzoeker. De gevolgtrekkingen die het Hezbollah-regime hieruit meent te kunnen afleiden slaan echter kant noch wal doch geven des te meer aan op welke absurde doch radicale manier men blijft pogen hun gezin te viseren, aldus verzoekers, die hieraan toevoegen dat op die manier in hun hoofde en mogelijks ook in die van de lokale gemeenschap een rechtvaardiging zal zijn gecreëerd om hen hard aan te pakken nadat ze zullen getraceerd of teruggekeerd zijn. Volgens verzoekers lijdt het geen twijfel dat men om alle reeds toegelichte redenen bij een eventuele terugkeer zal verdergaan waar men op 21 mei 2013 niet in is geslaagd. Bovendien, nog volgens verzoekers, komt de dreiging van potentiële vervolging op dat moment bijkomend eveneens van andere personen vermits verzoeker sindsdien in hoofde van sommige lokale families wordt beschouwd als een medeplichtige aan de dood van hun zonen, die als Hezbollah-leden of Hezbollah-aanhangers in Syrië zijn gesneuveld omwille van de weerstand van de Syrische oppositie. Zo werden recent twee personen uit de onmiddellijke omgeving van verzoeker (één strijder zelfs behorend tot dezelfde 'familie Joumaa', doch niet tot de directe familie) gedood en binnen de gemeenschap als ware martelaar begraven, zoals blijkt uit stuk 8 gevoegd aan het verzoekschrift.

Vooreerst kunnen verzoekers geenszins worden gevolgd waar zij stellen dat de verklaringen van verzoeker over de afwikkeling van hun voorgehouden problemen sinds hun vertrek geen aandikking zouden vormen. Tijdens verzoekers eerste gehoor werd immers gevraagd wat er nog gebeurde sinds hij Libanon verliet, waarop hij antwoordde dat er niets speciaals gebeurde behalve dat iedereen in zijn dorp over hem begon te spreken, meer bepaald dat hij hulp had gestuurd naar de oppositie en dat hij heeft deelgenomen aan de dood van hun kinderen. Gevraagd of er verder nog iets gebeurde, gaf verzoeker expliciet aan van niet. In het verzoekschrift wordt uitdrukkelijk gesteld dat deze verklaringen niet worden betwist. Later tijdens hetzelfde gehoor, en dus niet tijdens het tweede gehoor zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, beweerde verzoeker echter via zijn broer te hebben vernomen dat hij nog wordt gezocht (administratief dossier, stuk 14, p. 20). Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt aldus duidelijk dat verzoeker zijn verklaringen tijdens het eerste gehoor aandikte naargelang de vragen die hem werden gesteld. Het louter ontkennen van dit feit vermag geen afbreuk te doen aan deze vaststelling.

Daarenboven stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct vast dat verzoeker opmerkelijk vaag bleef over de toedracht van de personen die hem nog zouden zoeken. Zo wist verzoeker niet hoe zijn broer dit te weten kwam, noch heeft hij hiernaar geïnformeerd. Dat verzoeker zich zelfs niet zou informeren naar concrete informatie hieromtrent strookt niet met zijn claim een gegronde vrees voor vervolging te koesteren. Tijdens verzoekers tweede gehoor verklaarde hij dat Hezbollah via familieleden van hem die aan hun kant staan probeert te weten te komen waar hij verblijft. Verzoeker kon echter geen namen geven van die familieleden, noch van de leden van Hezbollah die naar hem zouden vragen. Verzoeker beweerde verder dat er een doodsbedreiging tegen hem zou zijn geuit door lokale burgers, die aanhangers zijn van Hezbollah. Echter, verzoeker kon wederom niet zeggen van wie precies deze bedreiging zou zijn uitgegaan, noch wanneer dit gebeurde. Wanneer verzoeker gevraagd werd hoe zijn broer dit te weten kwam, antwoordde hij vaagweg dat zijn broer veel mensen kent en het dus via bepaalde mensen te weten kwam. Opnieuw informeerde verzoeker niet naar details. Het geheel van deze vaststellingen ondermijnt andermaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om verzoekers risico op vervolging in te schatten. Het verweer in het verzoekschrift waar wordt gesteld *“Het verwijt dat verzoeker geen voldoende of concrete kennis heeft bekomen van de afwikkeling van zijn problemen sinds zijn vertrek kan geen stand houden. Wordt er in de concrete omstandigheden zoals geschetst in het administratief dossier en in de interviews van verzoeker verwacht dat hij vanop afstand gedetailleerd zal nagaan van welke personen op welke tijdstippen een bepaalde bedreiging uitging, nota bene wanneer hij hiervan op de hoogte wordt gehouden door zijn eigen broer en er geen redenen bestaan om daaraan te twijfelen?”* kan verzoekers laconieke houding bezwaarlijk verklaren, noch vergoelijken. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat zijn broer hem inlichtte over de evolutie van zijn problemen, hetgeen andermaal wordt bevestigd in het verzoekschrift. Dat verzoeker tijdens deze contacten met zijn broer dan ook niet meer concrete informatie heeft gevraagd over de ontwikkeling van zijn problemen en over de wijze waarop zijn broer informatie heeft bekomen getuigt van een verregaande desinteresse die naar het oordeel van de Raad onverenigbaar is met de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

2.6.1.4. Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden problemen met Hezbollah omwille van verzoekers vermeende hulp aan Syrische oppositieleiden. De door verzoekers bijgebrachte documenten zijn niet van die aard dat ze deze appreciatie kunnen ombuigen.

De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt als volgt: *“(…) Het enige wat u in dit verband voorlegt is een door uw broer G.(…) geschreven verklaring met betrekking tot de inval van Hezbollah bij u thuis (CGVS-1 p.12). Dit kan niet als een overtuigend bewijsstuk aanzien worden, daar dit document niet van een officiële instantie afkomstig is. Bovendien heeft het document een duidelijk gesolliciteerd karakter. Bovendien blijkt uit de vertaling van dit document (waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) dat de feiten zeer vaag beschreven worden. Er wordt geen melding gemaakt van wie of welke instantie bij u thuis binnenviel, noch welke dreigementen er werden geuit, noch wordt er iets gezegd over de aanleiding van dit incident. Nochtans stelde hij deze verklaring pas op uw vraag op, nadat u hier in België was aangekomen. Op dat moment was hij al op de hoogte van het feit dat Hezbollah erachter zat en wist hij ook al waarom ze u zouden viseren (CGVS-1 p.14).”* Verzoekers ontkrachten in het verzoekschrift deze vaststellingen en overwegingen niet doch beperken zich in wezen tot een uitgebreide uiteenzetting waarom zij geen andere objectieve bewijsstukken kunnen bekomen. De Raad wijst er in dit verband op dat een asielzoeker niet noodzakelijk documenten dient neer te leggen ter staving van zijn/haar asielrelaas, maar dat bij gebrek aan overtuigende bewijzen mag verwacht worden dat coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen worden afgelegd, wat *in casu* allerminst het geval is gebleken, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissingen en zoals blijkt uit wat voorafgaat. De argumentatie in het verzoekschrift vermag hieraan geen afbreuk te doen.

Waar verzoekers verwijzen naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde verklaring die door verzoekers broer werd opgesteld op 18 juli 2014 met betrekking tot een bedreiging daterende van 5 mei 2014 en waaruit moet blijken dat het Hezbollah-regime nog steeds en zeer recent het gezin van verzoeker viseert alsook zonder wettelijke grondslag een huiszoeking en inbeslagname uitvoerde, benadrukt de Raad dat een dergelijk schrijven van verzoekers broer door de bestaande familieband bezwaarlijk als objectief bewijsstuk kan worden aanvaard en dan ook niet opweegt tegen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Het feit dat deze verklaring geofficialiseerd werd door een lokale ambtenaar geeft de inhoud van de verklaring geen bijkomende bewijswaarde.

Ook de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde foto's waarvan verzoekers beweren dat deze werden verstuurd door verzoeksters vader naar de computer van verzoeker en op basis waarvan Hezbollah meent dat de vader van verzoekster contacten heeft met het Amerikaanse leger, reden waarom men verzoekster verkeerdelijk bestempelt als spionne voor Amerika en Israël, vermogen geen afbreuk te doen aan de appreciatie van hun asielaanvraag. Daargelaten het feit dat uit deze foto's niet zonder meer kan worden afgeleid dat het inderdaad verzoeksters vader betreft, blijkt uit deze foto's evenmin dat zij daadwerkelijk zouden verstuurd zijn naar de computer van verzoeker, laat staan dat deze foto's ontdekt zouden zijn door Hezbollah. Het enige stuk dat verzoekers ter staving van hun beweringen in dit verband aanbrengen betreft de verklaring van verzoekers broer, waaraan zoals hoger reeds gesteld geen objectieve bewijswaarde kan worden verleend.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Het artikel waaruit volgens verzoekers blijkt dat recent twee personen uit de onmiddellijke omgeving van verzoeker werden gedood en binnen de gemeenschap als ware martelaar werden begraven, kan evenmin aantonen dat in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. Zo verzoekers menen dat dit stuk - dat overigens niet is vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan - hun bewering kan staven dat de dreiging van potentiële vervolging kan komen van sommige lokale families die verzoeker beschouwen als een medeplichtige aan de dood van hun zonen, die als Hezbollah-leden of -aanhangers in Syrië zijn gesneuveld, herhaalt de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde hulp aan Syrische oppositieleden, noch aan de problemen met Hezbollah die hiervan het gevolg zouden zijn. Aangezien aldus geen geloof wordt gehecht aan verzoekers bewering als zou hij als collaborateur worden beschouwd, kan evenmin worden ingezien waarom verzoekers in geval van terugkeer naar Libanon door families van martelaars zouden worden gevisieerd en vervolgd.

De Raad stelt vast dat in voorliggend verzoekschrift geen verweer wordt gevoerd tegen de motivering van de eerste bestreden beslissing waar met betrekking tot de overige door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten terecht wordt geoordeeld als volgt: *“De overige door u voorgelegde **stukken** kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het gaat hier om uw originele identiteitskaart (dd. 1/12/99), de Libanese verblijfsvergunning van uw echtgenote, het individueel uittreksel uit het bevolkingsregister van uzelf en van uw dochter, het uittreksel uit het famileregister, de geboorteakte van uw echtgenote, uw Oekraïense huwelijksakte, uw Libanese huwelijksakte, uw Bachelor en Master diploma informatica en uw puntenlijsten, uw taaldiploma, het diploma van uw echtgenote en haar puntenlijst, de geboorteakte van uw dochter, een attest van het CET instituut waar u werkte, de verklaring van de mukhtar met betrekking tot uw woonst en werkzaamheden en kopieën van uw rijbewijs, het gelijkstellingsattest voor uw diploma's in Libanon, de identiteitskaart van uw broer G.(...) en een foto van uw winkel. Deze documenten zeggen enkel iets over de identiteit, herkomst, studie en werkzaamheden van u en uw familieleden, dewelke hier sowieso niet ter discussie staan. Het medische attest dat u voorlegt kan niet aanzien worden als een aanwijzing voor de door u aangehaalde feiten. Het betreft hier immers slechts een attest over rode vlekken die u had omwille van stress. De artikels met betrekking tot racistische aanslagen in Oekraïne voegen tevens niets toe aan uw asielaanvraag. Immers, de beoordeling van uw nood aan bescherming dient te gebeuren ten aanzien van Libanon, het land waarvan u verklaart de nationaliteit te hebben. De verklaringen die u aflegt met betrekking tot geleden vervolgingen of vrees voor toekomstige vervolgingen in Oekraïne kunnen dus niet in overweging worden genomen.”*, zodat de Raad om dezelfde redenen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

Wat betreft de door verzoekster neergelegde documenten, verwijst de Raad naar het besluit onder punt 2.9.

2.6.2. Zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht in de bestreden beslissingen getuigen de door verzoekster aangehaalde bijkomende problemen – zij zou onder druk zijn gezet om zich te bekeren tot

de Islam en een hoofddoek te dragen, zij zou in Libanon niet hebben kunnen werken omdat er dan slecht over haar zou gepraat worden en hieruit allerlei problemen zouden voortvloeien, zij vreest dat haar dochter geen christen zou mogen blijven en zij haalt aan dat de Libanese bevolking gewelddadig van aard is en ze allemaal met wapens rondliepen – evenmin van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen elementen aanbrengen die vermogen afbreuk te doen aan de pertinente en draagkrachtige vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen. Verzoekers beperken zich in wezen tot het verwijzen naar de moeilijke sociale positie waarin verzoekster zich in Libanon bevond, het herhalen van verzoeksters eerdere verklaringen waarom zij haar echtgenoot niet inlichtte over de intimidaties die zij onderging en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze oordeelt dat verzoekster haar vrees dat haar dochter geen christen zou mogen blijven niet aannemelijk maakt, wat evenwel geen dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekers er dan ook niet in slagen een ander licht te werpen op de appreciatie van hun asielaanvraag. De uitgebreide motivering in dit verband wordt door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.6.3. Artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, zoals ingevoegd bij artikel 5 van voornoemde wet van 8 mei 2013, bepaalt als volgt:

“De asielzoeker dient alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

Vermits aan de door verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging geen geloof kan worden gehecht zoals blijkt uit wat voorafgaat, is geenszins aan de voorwaarden voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij/zij aantonen dat zijn/haar aanvraag gerechtvaardigd is. Hij/zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn/haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn/haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen, is het vluchtrelaas van verzoekers niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoekers uiteengezette asielmotieven, tonen zij evenmin aan dat zij het slachtoffer dreigen te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in hun hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.7.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt voorts op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Libanon. De actuele veiligheidssituatie in Libanon van 25 april 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit deze informatie blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De betrokkenheid van Hezbollah in de Syrische burgeroorlog heeft geleid tot een toenemende polarisatie tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van autobommen, politieke moorden en grensgeweld. Tot nu toe concentreerde het geweld zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlines in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Het gros van de terreuraanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beiroet gevisieerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het begin van de opstand in Syrië gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen de bewoners van de soennitische wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische wijk Jabal Mohsen in de stad Tripoli. Bij deze gevechten vallen de meeste slachtoffers onder de betrokken strijders, al vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen is de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict (p. 33-34).

Niettegenstaande uit het geheel van informatie waarop de Raad vermag acht te slaan aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen door het Syrische leger en Syrische rebelligroeperingen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat de actuele situatie in Libanon er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Dit kan evenmin blijken uit het door verzoekers als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, dat overigens slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Libanon te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Libanese nationaliteit bezitten. Verzoekers brengen dan ook geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Daar verzoekers geen concrete elementen aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot twee maal toe werden gehoord. Tijdens deze interviews kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch/Russisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.9. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, waarnaar verwezen wordt in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of omwille van een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ten aanzien van verzoekster besluit de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden: *“Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in Libanon geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer daar uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Oekraïners in Libanon geen risico lopen om naar Oekraïne te worden gedeporteerd.*

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Oekraïners naar Libanon die er eerder een verblijfsvergunning hadden, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat u met uw Oekraïens paspoort kunt terugkeren naar Libanon nadat u hier bij de Libanese ambassade een visum aanvraagt voor Libanon. Hiervoor dient u een kopie voor te leggen van uw eerdere verblijfsdocument en eventueel van uw huwelijksakte. Dit kan geen probleem zijn, aangezien u deze documenten tijdens uw asielprocedure neerlegde.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een Oekraïens paspoort beschikt. U vermoedt echter dat dit in beslag zou zijn genomen tijdens een huiszoeking in Libanon (CGVS-2 p.2-3). Uit informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat het Oekraïense consulaat een internationaal paspoort uitreikt aan personen die een geldige verblijfsvergunning hebben in het land van aanvraag. U bent dus in staat gedurende de periode van uw asielprocedure een nieuw internationaal paspoort aan te vragen bij het Oekraïense consulaat.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een Oekraïens paspoort kunt beschikken, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal naar Libanon te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kunt terugreizen naar Libanon waar u uw verblijfsrecht opnieuw kunt opnemen.

*Wat betreft de door u neergelegde **documenten**, dient te worden opgemerkt dat deze bovenstaande appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw Libanese verblijfsvergunning, een individueel uittreksel uit het bevolkingsregister van uw dochter in Libanon, een uittreksel uit het familieregister, uw geboorteakte, uw Oekraïense huwelijksakte, uw Libanese huwelijksakte, uw het diploma en puntenlijst, de Oekraïense geboorteakte van uw dochter en de kopie van het doopsbewijs van uw dochter. Deze documenten zeggen enkel iets over de identiteit en herkomst van u en uw gezinsleden. De kopieën van de artikels over de racistische aanslagen in Oekraïne voegen tevens niets toe aan uw relaas, aangezien uw asielaanvraag beoordeeld wordt ten opzichte van Libanon.*

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Libanese autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Libanese grondgebied. Gezien Libanon in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, hebt u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.”, overwegingen welke in voorliggend verzoekschrift niet worden betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS